

THRILLER

ТЕАТРАЛЕН СПЕКТАКЪЛ СЪС СЪСПЕНС, УБИЙСТВА НА ДЕЦА И ЕДНА СЪГЛАСНА СТАЯ. МНОГО Е ДОБЪР

текст АСЕН ТЕРЗИЕВ фотография СИМЕОН ЛЮТАКОВ

Явор Гърдев: Q&A

Пухеният е съвсем нова пиеса, как попадна у теб?

Изпрати ми я една приятелка от Лондон малко след премиерата. Впечатли ме езикът на Макдона, който не е театрален, а сякаш е изваден от киносценарий, както и ироничната му дисекция на хорър сюжетите

Историята в пиесата са доста жестоки. Това не те ли притеснява?

Досега не сме имали проблеми. Ние нямаме традиции в преработването на лошата реалност в черен хумор за разлика от ирландците и англичаните, които умеят много добре да слагат нещата в кавички. В България никой не пише подобни готически детски приказки, за които е ясно, че са измислица. У нас хората сякаш винаги очакват да разберат на чия страна си. А тази пиеса не избира добрия - тя само показва как стоят нещата в действителност

Как успя да постигнеш правдоподобност в герои, които всъщност се държат доста абсурдно?

Извън актьорите нямаше почти никаква формална работа и мизансцениране. Представлението беше готово на маса, без актьорите изобщо да мърдат от столовете. Средата е хиперреалистична и няма никаква условност в представянето: когато някой пише показания, той наистина прави точно това, и зрителите, които са буквално на една педя от него, могат да ги прочетат. Театърът обикновено гледа по-дистанцирано, а тук се занимавахме с най-дребните неща - например как човек си издухва носа или си събира потта и какви са звуците от това

Преди да гледам *Пухеният*, смятах, че ако искам да попадна на нещо интересно, класифицирано като фантастика, хорър или трилър, трябва да нацеля точната книга или филм. Но не и в театъра, защото на такива истории отдавна не им е там мястото. Днес е много трудно някой да убива, стреля, кърви или умира реалистично на сцената и това да не изглежда бутафорно (с малки, крайно екстравагантни изключения). Младият ирландец Мартин Макдона (*Бившата мис на малкия град, Куцльото от забутания остров*) очевидно си е дал сметка за спецификите на театралната илюзия, защото без да показва нещо по-страховито от група мъже, затворени в една стая, е успял да качи съспенса в пиесата почти до градуса на *Мълчанието на агнетата*.

Театралният трилър, режисиран от Явор Гърдев, показва финалната вечер на полицейско разследване,

като действието нито за миг не напуска стаята за кръстосани разпити. Гледайки през четирите й стъклени стени, зрителите са като свидетели на публична екзекуция. На сцената (в стаята) отноват двама все по-заплашително сериозни полицаи, един все по-недоумяващ и уплашен писател, който отчаяно отказва да види някаква пряка връзка между жестоките убийства на няколко деца от града и непубликуваните си разкази, обикновено завършващи с разчленено детско трупче или други подобни гадости. Безспорно трудна пиеса, но във версията на Гърдев тя със сигурност ще е сред най-интересните и оригинални събития през идния сезон

Пухеният (режисьор Явор Гърдев; дизайн Никола Тороманов; музика Калин Николов; с Михаил Мутафов, Пенко Господинов, Стоян Радев, Никола Мутафов) е на камерна сцена *Филиал* на варненския театър Стоян Бъчваров